

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. D. P.**, zastoupen JUDr. Sylvou Totkovou Kolderovou, advokátkou se sídlem Pavlovova 8, Havířov, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2013, č. j. MSK 9780/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2014, č. j. 58 A 19/2013 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Na základě telefonického oznámení Hlídka Městské policie dne 15. 9. 2012 zjistila, že žalobcovo vozidlo RZ X neoprávněně parkuje na ulici Mánesova v Havířově na vyhrazeném místě pro vozidla přepravující osobu tělesně postiženou.

[2] Hlídka kontaktovala žalobce v místě bydliště, který jí sdělil, že vozidlo před domem zaparkoval on. Uvedl, že zaparkoval na místě, kde příslušná značka IP 12 (značící vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou) neplatí, neboť není přesně umístěna. Proto odmítl přestupek uznat.

[3] Následně byl žalobce rozhodnutím Magistrátu města Havířov ze dne 5. 12. 2012, č. j. OVV1/75748/2012 - 5, uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

(zákon o silničním provozu). Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobcovo odvolání žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a zároveň potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[4] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě. Ten napadeným rozsudkem žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[5] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností pro nesprávné posouzení právní otázky, dále z důvodu, že soud rozhodl v rozporu s obsahem správního spisu a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)].

[6] Stěžovatel předně namítal, že předmětné dopravní značení bylo rozporné a nejasné. Na místě se vyskytovala svislá dopravní značka značící parkování pro invalidy pro dvě stání v délce 3,5 metru nalevo od ní. Dále se tam ale vyskytovala i vodorovná dopravní značka (V10f), která svoji polohou neodpovídala svislé dopravní značce. Tento rozpor má vliv na jeho odpovědnost za přestupek. Označení stání pro osoby tělesně postižené nebylo provedeno dle platné právní úpravy.

[7] Obecně platí, že značka svislá nemusí být doplněná značkou vodorovnou. Pro vyznačení stání pro osoby tělesně postižené to však je stanoveno speciálně, a to v § 12 odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 30/2001 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích (dále jen „pravidla provozu“). Dle tohoto ustanovení stání vyhrazené pro osoby tělesně postižené musí vždy být označeno svislou i vodorovnou značkou. Na místě, kde stál stěžovatel, svislé značení neodpovídalo značení vodorovnému, neboť značení vodorovné bylo od toho svislého posunuté. Za této situace tedy nešlo o parkování pro invalidy a stěžovatel se tak nemohl přestupku dopustit. Postihem stěžovatele za parkování na tomto místě dochází k porušení principů, že nikdo nesmí být nucen činit něco, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 3 Listiny) a že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny).

[8] Dále stěžovatel poukázal na to, že dle zásad dopravního značení na pozemních komunikacích a technické podmínky vydávaných Ministerstvem dopravy, provedení svislých značek musí odpovídat konkrétní dopravní situaci, kterou označují. Další ze zásad je, že vodorovné dopravní značky nesmí být v rozporu se svislými. Pokud k takovému rozporu dojde, platí nadřazenost svislých značek. Svislá dopravní značka v posuzované situaci tomuto neodpovídala a současně nestanovila šířku stání ani dle platných právních předpisů. Ze zásad rovněž vyplývá, že veškeré značení musí být účelné a tvořit ucelený systém organizace a řízení provozu. Jako další byla porušena zásada srozumitelnosti a výstižnosti. Značení nebylo výstižné, jednoznačné a úplné a kladlo nepřiměřené nároky na rozhodovací proces řidiče.

[9] Stěžovatel má rovněž za to, že se krajský soud s námitkami procesního pochybení správního orgánu řádně nevypořádal. Skutková věta přestupku u obou stupňů právních orgánů se liší. Správní orgán prvního stupně rozhodoval o „nerespektování značky vyhrazené parkoviště pro vozidlo invalidy, kdežto odvolací orgán rozhodoval o „nerespektování dopravní značky vyhrazené parkoviště pro dvě vozidla“. Tím vzniká pochybnost o tom, zda každý orgán

pokračování

rozhoduje a posuzuje stejný skutek. Krajský soud pochybil, pokud rozhodl, že odvolací orgán může bez rozhodnutí o změně napadeného rozhodnutí zasahovat do skutkové věty přestupku.

[10] Špatně byla posouzena i možnost odvolacího orgánu doplnit zjištění ohledně subjektivní a materiální stránky přestupku. Jak správní orgány, tak krajský soud, se ve svých rozhodnutích nezabývaly vlivem nesprávného značení na materiální stránku přestupku. Toto jsou zásadní nedostatky. Pokud se jimi správní orgán prvního stupně nezabýval, odvolací orgán nemůže tato pochybení sám napravovat, ale musí rozhodnutí prvního stupně zrušit a dát závazné pokyny k doplnění zjišťování rozhodných skutečností.

[11] Další nezákonnosti se krajský soud dopustil rovněž tím, že uvedl, že odvolací orgán je oprávněn změnit právní hodnocení. Odvolací orgán učinil naprosto rozdílné závěry ohledně zákonnosti svislé značky než orgán prvního stupně, a to aniž by přezkoumávané rozhodnutí zrušil.

[12] Rozpornost způsobující nepřezkoumatelnost napadeného soudního rozhodnutí stěžovatel spatřuje v tom, že na jednom místě soud uvádí, že stěžovatel, „*v případě, že by bylo značení srozumitelné, a to v dané věci bylo, je povinen toto dodržovat*“. Na jiném místě však uvádí, že „*nemůže než přisvědčit žalobci v tom, že takové umístění dopravních značek nebylo ve vzájemném souladu*“.

[13] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na správní spis a své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Soud nejprve hodnotil otázku neplatnosti dopravního značení (III. A). Poté se zabýval námitkami nezachování totožnosti skutku (III. B), nedostatků zjištění subjektivní a materiální stránky přestupku (III. C), nezákonné změny právního názoru odvolacího orgánu (III. D) a nepřezkoumatelnosti pro rozpornost (III. E). Na závěr se vyjádřil k námitce nesouladu dopravního značení se Zásadami Ministerstva dopravy (III. F).

III. A) K neplatnosti dopravního značení

[18] Stěžejní otázkou nastolenou kasační stížností je posouzení následku částečného nesouladu vodorovného a svislého dopravního značení. Konkrétně je třeba zkoumat to, jaký vliv má nesoulad úseků platnosti obou dvou typů dopravního značení na možnost činit řidiče deliktně odpovědným za stání v úseku, kde již *oba* druhy dopravního značení působí souladně (dále jen

„úsek platnosti obou značek“). Podle názoru Nejvyššího správního soudu takový nesoulad, jaký byl mezi vodorovným a svislým dopravním značením v případě stěžovatele, delikt ní odpovědnost za parkování na ploše úseku platnosti obou značek, nezpůsobuje.

[19] Dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. m) pravidel provozu svislá značka „vyhrazené parkoviště pro osoby na vozíku“ (č. IP 12) je vždy doplněna vodorovnou dopravní značkou „vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou“ (č. V 10f).

[20] V posuzovaném případě svislá dopravní značka vodorovnou dopravní značkou doplněna byla. Tyto dvě značky však nebyly v úplném v souladu, neboť svislá dopravní značka se nacházela asi jeden metr vlevo od pravého okraje vodorovné dopravní značky. Svislá dopravní značka navíc byla doplněna šipkou vlevo vyznačující úsek její platnosti. Jednalo se tedy o situaci, kdy napravo od svislé značky působila pouze vodorovná dopravní značka a nalevo o svislé dopravní značky byl úsek platnosti obou značek.

[21] Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že jeho vozidlo nezasahovalo do úseku platnosti obou značek, a když už by zasahovalo, tak pouze zrcátkem. Z fotodokumentace přiložené ve správním spise je zřejmé, že podstatná část jeho vozidla do tohoto úseku zasahovala. Tato skutečnost vyplývá i z přeměření a následného přesvědčivého výpočtu provedeného správními orgány a převzatého krajským soudem v jeho rozhodnutí. Dle tohoto přeměření šířka vodorovného značení (parkovacího boxu) byla naměřena 250 cm. Vzdálenost svislé dopravní značky od pravého okraje parkovacího boxu je 150 cm. Stěžovatelovo vozidlo Škoda Octavia je široké 176 cm. Z fotodokumentace je zřejmé, že vozidlo stálo svým pravým bokem cca 10 cm od pravého okraje parkovacího boxu. Není třeba obtížných kalkulací ke zjištění, že stěžovatel zasahoval svým vozidlem do úseku platnosti obou dopravních značek tělem vozidla v šířce cca 35 cm.

[22] V projednávaném případě se tedy není třeba zabývat otázkou platnosti značení v úseku plochy vyznačené pouze vodorovným dopravním značením bez doplnění značením svislým. Takto formulovaná otázka totiž neodpovídá skutečností stěžovatelova případu, a její posouzení není pro věc významné. Otázku, kterou je třeba zodpovědět je, zda částečný nesoulad svislého a vodorovného dopravního značení způsobuje neplatnost tohoto značení v úseku působnosti obou dopravních značek.

[23] Výše citované ustanovení pravidel silničního provozu stanoví, že svislé dopravní značení parkování pro osoby tělesně postižené je vždy doplněno vodorovnou dopravní značkou. V úseku platnosti obou značek (tedy nalevo od svislé značky) vodorovné značení svislým doplněno bylo. Nemohlo tak být pochyb o tom, zda na tomto úseku vyhrazené parkoviště je či není. Nesoulad vymezení začátku vyhrazeného stání mezi vodorovnou a svislou dopravní cedulí nečinilo souladné úseky dopravního značení neurčité, nesmyslné a rozporné. Z fotodokumentace, která je součástí správního spisu, je režim úseku platnosti obou dopravních značek jednoznačně patrný. Z toho plyne, že značení na tomto úseku bylo v souladu s požadavky pravidel silničního provozu.

[24] Za této situace nebylo ani na místě uplatňovat pravidla o přednosti svislých dopravních značek před vodorovnými dopravními značkami (§76 zákona o silničním provozu). V úseku platnosti obou značek totiž nenastala situace rozporu, kdy by obě značení sdělovala protichůdné informace tak, že by pokyny jedné úpravy vylučovaly možnost řídit se pokyny druhé úpravy.

pokračování

[25] Na takto vyznačené ploše dle § 67 odst. 8 silničního zákona smělo zastavit a stát pouze vozidlo označené parkovacím průkazem pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou. Stěžovatel bez takového oprávnění do vyhrazeného místa zasahoval částí svého vozidla tak, že znemožňoval toto vyhrazené místo užívat osobám, kterým bylo vyhrazeno. Neoprávněně tedy stál na vyhrazeném parkovišti pro osobu těžce tělesně postiženou, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu.

[26] Námitka, že stěžovatel nestál vozem na ploše platně vyhrazené pro vozidla přepravující osoby těžce zdravotně postižnou, není důvodná.

III. B) Námitka nezachování totožnosti skutku

[27] Další stěžovatelova námitka je, že nebyla zachována totožnost skutku, neboť odvolací orgán specifikoval posuzovaný skutek jinak, než oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek a než orgán prvního stupně (stání vyhrazené *pro vozidlo x pro 2 vozidla*). K zachování totožnosti skutku postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi. Klíčové je, že se nezmění podstata skutku. Podstatu skutku tvoří jednání a následek, který jím byl způsoben. Podstatné tedy je, že obě rozhodnutí popisují shodnou událost, která měla za následek porušení nebo ohrožení zájmů chráněných správním právem. K okolnostem které nejsou součástí jednání ani následku se při posuzování jednoty skutku nepřihlíží.

[28] Z uvedeného je zřejmé, že popsal-li správní orgán dopravní značení jako stání vyhrazené *pro 2 vozidla*, nebo jako stání vyhrazené *pro vozidlo*, je z hlediska totožnosti skutku nerozhodné. Tato informace není podstatnou skutkovou okolností. Nevztahuje ani k jednání stěžovatele ani k jeho následku. I přes tuto nuanci je z popisu skutku v oznámení o podezření z přestupku a obou rozhodnutí zřejmé, že popisují stejnou událost. Totožnost skutku po celé správní řízení tak byla zachována.

[29] Námitka nezachování totožnosti skutku je nedůvodná.

III. C) Námitka nedostatku zjištění subjektivní a materiální stránky přestupku

[30] Ani námitce, že se správní orgány nezabývaly subjektivní a materiální stránkou přestupku, nelze přisvědčit. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že škodlivost jednání stěžovatele spočívá v neoprávněném obsazení místa vyhrazeného pro vozidla přepravující osobu těžce postiženou a ve znemožnění těmto osobám na místě zaparkovat (str. 3 rozhodnutí). Dále správní orgán uvedl, že nebezpečnost jednání spočívá i v nerespektování úpravy provozu na pozemních komunikacích. Z rozhodnutí orgánu prvního stupně je tedy zřejmé, že se k naplnění materiální stránky přestupku vyjádřil. Stěžovatel k tomuto ve svém odvolání nevznesl žádné námitky, proto se k tomu již odvolací orgán vyjadřovat nemusel.

[31] Stěžovatel dále uvádí, že správní orgány i soud pochybily tím, když se nezabývaly nezákonností značení ve vztahu k naplnění materiální stránky přestupku. K tomuto kasační soud uvádí, že krajský soud i správní orgány se s touto námitkou implicitně vyrovnaly tím, že nezákonnost předmětného značení neshledaly. Tím daly odpověď na to, jaký vliv má tato nezákonnost na materiální stránku přestupku: žádný. O nezákonnost se totiž nejedná.

[32] I k subjektivní stránce přestupku se správní orgány vyjádřily, když oba zavinění stěžovatele kvalifikovaly jako vědomou nedbalost (str. 3 rozhodnutí první instance, resp. str. 4 rozhodnutí odvolacího orgánu).

[33] Námitka nesprávného posouzení otázky, zda se správní orgány zabývaly subjektivní a materiální stránkou přestupku, je nedůvodná.

III. D) K nezákonné změně právního názoru odvolacího správního orgánu

[34] Další námitka spatřuje nezákonnost v tom, že odvolací správní orgán změnil právní výklad ohledně zákonnosti svislé dopravní značky, aniž by rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil. K tomu kasační soud uvádí, že tento postup je v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu. Dle tohoto ustanovení totiž odvolací orgán může změnit část odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž by přistoupil ke změně výrokové části rozhodnutí. Změna v argumentaci užitá v odůvodnění výroku je přesně takovým případem. Námitka spočívající v nezákonnosti změny právní argumentace v rozhodnutí odvolacího správního orgánu je tedy rovněž nedůvodná.

III. E) K námitce nepřezkoumatelnosti

[35] Další námitkou stěžovatel poukazuje na rozpornost v rozsudku krajského soudu. Na jednom místě totiž zmiňuje, že stěžovatel byl povinen vyhrazené stání respektovat, neboť *dopravní značení bylo srozumitelné*, a na jiném zase uvádí, že *umístění dopravních značek nebylo v souladu*. Z těchto dvou vyjádření stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[36] Ani této námitce kasační soud nemůže přisvědčit. Tato dvě vyjádření krajského soudu si totiž neodporují. Svislé a vodorovné dopravní značení může být nesouladné, ale přesto zároveň srozumitelné. Jak výše Nejvyšší správní soud uvedl, uvedené dopravní značení skutečně nesouladné bylo. Zároveň však bylo i srozumitelné, a to v tom smyslu, že z něj jednoznačně vyplývalo, že na úseku platnosti obou značek je vyhrazené stání pro osoby tělesně postižené.

III. F) K námitce nesouladu dopravního značení se Zásadami Ministerstva dopravy

[37] Námitkou ohledně nesouladu předmětného značení se Zásadami dopravního značení Ministerstva dopravy, se kasační soud nemohl zabývat, neboť je nepřípustná. Jde totiž o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační

pokračování

stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2014

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu